

El Claustre i Jordi Jubany

Les terres de Girona

SALUTACIÓ DEL MOLT HONORABLE PRESIDENT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA PER AL LLIBRE “LES TERRES DE GIRONA”

Com a alcalde de Girona, vaig tenir l'oportunitat de saludar l'obra “El Claustre i Jordi Jubany”, llibre d'una exposició que significava tant la celebració del 30è aniversari de la galeria El Claustre -tan implicada en la dinamització cultural de les comarques gironines- com la posada en valor d'un gran talent pictòric del nostre país.

Ara em torno a trobar amb l'obra d'un encara jove Jordi Jubany, que és cada cop més un valor artístic i de referència, però amb il·lusió i pinzells a punt per no deixar-nos de sorprendre i de colpir. Perquè aquest darrer tret va directament lligat amb l'experiència artística, sigui quina sigui la seva forma d'expressió, literària, musical o pictòrica, entre moltes altres.

Però aquesta experiència, que neix d'una individualitat i que és apreciada i viscuda de manera personal, no es pot desarrelar de la societat i de la cultura que ha servit de fonament i de base per a la formació del pintor i la concreció de la seva trajectòria: els referents ho són fins i tot quan els artistes decideixen allunyar-se'n.

S'ha dit i repetit que la llengua i la cultura són els principals trets identitaris de Catalunya, ens distingeixen i, al final, ens cohesionen socialment. Per això, personalment i institucionalment, cal reconèixer d'una banda la tasca de galeries i, de l'altra, l'obra potent d'un Jordi Jubany que transcendeix el paisatge per portar-nos a un més enllà que entén la mirada però que, amb prou feines, la parla és capaç d'expressar.

Carles Puigdemont i Casamajó
President de la Generalitat de Catalunya

NATURA, CULTURA + TEMPS = PAISATGE

Paisatge és tot el que veiem des de la finestra. La finestra, en el cas que ens ocupa, és el llenç de color blanc, que es contaminarà o s'oxigenarà de color i d'intensitat compositiva, pel traç de Jordi Jubany, que té en la pintura la seva vocació. El traç d'una mirada enriquida per un viatge, quasi iniciàtic i imitant els pintors del *plein air* de principis del segle passat, que ha transcorregut durant un intensiu període de temps per les comarques gironines. Gràcies a aquest periple i a l'impuls d'una empresa familiar i cultural catalana -El Claustre- s'ha fixat en forma d'una maquinària complexa anomenada llibre. Així doncs, ens trobem davant del viatge per una finestra que respira natura.

Paisatge és tot el que veiem des de la finestra és també una màxima simple i evocadora que no tinc vergonya d'haver manllevat, premeditadament, d'un vídeo deliciós divulgat per l'Observatori del Paisatge de Catalunya, una institució reconeguda internacionalment i fundada el 2005 en el nostre país -arrel de l'aprovació de la llei del paisatge. Parlar de l'Observatori també vol dir parlar del binomi entre art (cultura) i natura. I aquesta institució, reitero, esdevé clau en un moment fundacional com el que vivim, perquè reflecteix civilitat i proporciona ponts entre la innovació, la creativitat i la preservació del nostre ecosistema natural. Esdevé clau per entendre i valorar termes com natura, sostenibilitat, preservació, paisatge, art, geografia o patrimoni natural. Tot un seguit de conceptes que serveixen per inspirar pintors, poetes, músic, geògrafs, científics o, simplement, per millorar la qualitat de vida de les persones.

Reflexionar sobre el *paisatge* -a l'artista Perejaume no li agrada el terme, prefereix *Terra*- i paisatgisme també pot voler dir parlar de paisatges culturals, un nou concepte que ens eixample els horitzons i que trenca límits. Tot i que el paisatge continua incessantment la seva transformació que el relat cultural intenta seguir des de diferents plantejaments. Sovint, però, ha mutat tant que quasi no el reconeixem i, sovint, la gent no se'l fa seu. La qualitat del paisatge, per tant, esdevé clau en qualsevol societat civilitzada. Jubany, en aquest cas, en fa una recreació idealitzada d'un temps que ja ha passat. I ho fa amb aquella melangia que voldria tornar al pretèrit, per fer brollar un deix d'humanitat que la totxana i el quitrà han tensionat en excés. Altres artistes no l'idealitzen sinó que constaten les ambigüitats en la gestió o, directament, posen en relleu les incomprensibles agressions a què els humans l'hem sotmès. Tots els camins són legítims, depenent de l'objectiu que perseguim. Queda palès, doncs, que el paisatge és de tots i les mirades el poden enriquir, transformar o difondre. L'art i la cultura són excel·lents mecanismes per aconseguir-ho.

Santi Vila i Vicente
Conseller de Cultura

La galeria El Claustre ha superat amb èxit un gran repte amb la publicació d'aquest llibre "Les terres de Girona" que teniu a les mans. No hi ha cap mena de dubte que era tot un repte complir l'objectiu que s'havia marcat de recollir en una publicació la diversitat, qualitat i bellesa dels pobles i paisatges de les comarques gironines. Un repte que va deixar a les mans i a la inspiració del pintor Jordi Jubany, l'autor material d'aquesta fita i que compta amb la confiança d'El Claustre des que la galeria el va adoptar – si se'm permet l'expressió – en la seva línia de descobrir nous artistes i donar-los una oportunitat.

L'any 2012 ja vàrem poder gaudir de la visió de l'artista sobre Europa que El Claustre també va recollir en un llibre i una exposició. Quatre anys després repeteix l'experiència, però aquesta vegada centrada exclusivament en les comarques gironines.

Jordi Jubany ha explicat que quan pinta li agrada estar en contacte amb ell mateix ja que d'aquesta manera és més fàcil que la seva obra denoti l'emoció que sent quan crea. Els seus quadres reflecteixen no solament aquesta emoció de què parla, sinó que també mostren l'atracció que sent per la nostra terra, que tots compartim. El temps ha confirmat que aquell jove artista autodidacte s'ha consolidat sense perdre l'autenticitat que l'ha caracteritzat des del primer moment.

Eudald Casadesús i Barceló
Delegat del Govern de la Generalitat a Girona

Com identifiquem la qualitat artística d'un pintor? Quan la crítica lloa unànimement la seva obra? Quan exposa arreu del món? Quan ven tot allò que exposa? Sembla que cap d'aquestes preguntes no ens condueix a la resposta encertada. ¿I si fos tan fàcil com situar el llindar de la qualitat en l'efecte que l'obra produeix sobre l'espectador quan l'observa; valorar l'artista en la justa mesura de les onades de plaer i emoció que provoca en l'observador, segons la capacitat de commoure'l, d'entroncar els records de l'un (l'artista) amb els de l'altre (l'espectador) sense haver compartit el mateix moment? És aquesta capacitat d'impactar qui passeja per una galeria d'art allò que distingeix els artistes excepcionals, aquells que se situen per sobre de la mitjana, de tota la resta.

Jordi Jubany, nascut a Mataró el 1970, podríem dir que gironí d'adopció, té aquest do. Els seus quadres traspuen una forta personalitat i un estil propi que han aconseguit que la seva obra sigui difícil d'encasellar, tot i que se'l situa a prop dels impressionistes. És una persona inquieta, viatgera i viatjada, vital i que arriba a la maduresa artística demostrant un cop més la capacitat de dominar la llum i el color, de jugar amb les transparències i els contrastos, d'emocionar-se i d'emocionar-nos.

Aquest llibre que teniu a les mans, *Les terres de Girona*, és un bon recull dels paisatges i els racons urbans que han lligat Jubany a les nostres comarques. Afortunadament, els gironins hem tingut l'oportunitat de poder contemplar de fit a fit la seva obra en diverses ocasions a la galeria d'art El Claustre, un espai de referència i de prestigi en el panorama de l'art català, amb el qual Jubany té un fort lligam artístic.

Jubany brilla de nou en aquestes pàgines, demostrant que l'hem de comptar entre els noms propis de la important tradició paisatgística de les comarques de Girona. I amb ell brillen les nostres terres. Jubany ens demostra un cop més, amb la seva capacitat de transmetre la humanitat dels espais que pinta, que som doblement privilegiats: per la nostra condició de catalans i de gironins.

Pere Vila i Fulcarà
President de la Diputació de Girona

La creació artística té el valor de donar-nos una visió diferent i única del món que ens envolta. La mirada particular de cada creador dóna uns matisos al nostre entorn que sovint ens sorprenen, i que ens permeten reflexionar sobre aquell espai i la relació que hi mantenim.

El Claustre i Jordi Jubany són un binomi exemplificador en aquest sentit. La relació entre tots dos ja va ser protagonista en la celebració del trentè aniversari de la galeria, i ara torna amb més força que mai gràcies a aquest llibre i la conseqüent exposició, que en aquesta ocasió abraça el conjunt de les terres gironines. La manera que Jubany té de representar els paisatges, jugant amb el cromatisme per fer que els carrers, els racons o els monuments llueixin com no ens els hauríem imaginat, fan d'aquest llibre i de l'exposició una constant redescoberta del nostre territori.

Les institucions hem de vetllar perquè tot aquest talent brilli i tingui el seu recorregut. Des de l'Ajuntament de Girona estem fent una aposta forta per la cultura en una doble vessant: primer, potenciar la cultura com a eina per al creixement de les persones, per aconseguir així una societat més formada, lliure i madura; i segon, convertir-la en un motor econòmic que ajudi al progrés de la ciutat. Amb aquests objectius, hem consolidat ja moltes iniciatives en diversos àmbits de la cultura. Ara ens proposem fer un pas més i posar més eines a l'abast que mai perquè la creació artística tingui a Girona el millor lloc on créixer i desenvolupar-se.

Dins aquesta política, és imprescindible que les administracions no anem soles. Perquè aquest projecte sigui un èxit, cal que el sector privat consolidi també un teixit amb el món de la creació artística i la cultura. Que tots els actors implicats juguem el nostre paper de la millor manera possible. Per això vull fer una menció especial a la galeria El Claustre, que sempre ha apostat pel nou talent, li ha donat espai i repercussió pública, i ha permès que joves valors puguin consolidar una trajectòria artística i també un espai on vendre les seves obres.

Com deia, el binomi Claustre-Jubany és exemplificador. No només en l'impuls de la creació artística a casa nostra, sinó també en generar aquest mercat imprescindible per a la professionalització de la cultura. Des d'aquí desitjar els màxims encerts a tots dos.

Marta Madrenas i Mir
Alcaldeessa de Girona

El Claustre és la galeria de referència per a un ampli públic de les nostres comarques i d'arreu de Catalunya. Des de fa trenta anys, amb un gust exquisit i des del coneixement profund del món de l'art, els responsables d'El Claustre han sabut descobrir el talent allà on despuntava i oferir acurades seleccions d'artistes i obres, vetllant sempre per estendre ponts de connexió i diàleg entre l'artista i l'espectador delerós de gaudir de noves propostes.

La pintura de Jordi Jubany és un exercici de sinceritat creativa. Jubany és un artista jove que, imbuït-se de l'esperit dels paisatges que l'inspiren, aconsegueix equilibrar la rauxa del color amb la línealitat arquitectònica d'avingudes, places, carrers i edificis, preservant en equilibri absolut l'harmonia dels espais. Un pintor que s'ha format en la pràctica de l'ofici, i que, allunyant-se d'esterotips, ha aconseguit veu pròpia en l'àmbit de la creació artística.

És un plaer per mi poder prologar un llibre que és el recull de l'obra recent de Jubany perquè els seus quadres em van seduir des del mateix moment de descobrir-los, des de la primera observació atenta. I és un plaer afegit que el llibre que prologo sigui *Terres de Girona*, un recull d'imatges coloristes, encisadores i impactants del nostre país, presentades amb la força i l'amabilitat que Jubany sap transmetre'ns.

Assaborint aquests quadres, m'atreveixo a destacar que Jubany presenta una obra rica i complexa, amb les estridències justes perquè alhora resulti plàcida i entenedora. Una combinació contundent, en la qual reconèixer els espais i els escenaris que hi recrea permet una complicitat immediata amb el pintor.

Felicitats per aquesta magnífica proposta pictòrica que espero que tothom gaudeixi amb el mateixa intensitat amb què l'he gaudida jo.

Marta Felip i Torres
Alcaldeessa de Figueres

JORDI JUBANY I LA GALERIA EL CLAUSTRE

En primer lloc voldria felicitar la família Mascort per la seva tasca de difusió de l'art, de potenciació d'artistes emergents i de consolidació dels consagrats. Per això, sempre que m'ho han requerit ha estat un plaer aportar un granet de sorra per a recolzar la labor que està duent la Galeria El Claustre.

Evidentment, la felicitació que ve tot seguit és per a l'artista, Jordi Jubany, de qui tant Miquel com Marià Mascort en són fervents admiradors.

De “trobada providencial” podríem definir el dia que Marià Mascort i Jordi Jubany creuaren els camins de la seva vida. A partir d'aquest moment, s'inicia una relació continuada entre el pintor i la Galeria El Claustre que avui es materialitza en la segona publicació monogràfica dedicada a la seva obra.

Jordi Jubany s'estrenà professionalment a la Galeria de El Claustre de Girona el 2010 i va anar acompanyada d'un complet catàleg. Més que interessants són les reflexions de M. Mascort en relació a la seva filosofia envers el mecenatge: “Un dels compromisos d'una galeria d'art és el d'incorporar nous pintors i escultors que tant poden ser figures ja contrastades i reconegudes, com d'altres a qui se'ls recolza perquè tenen qualitat suficient per mostrar la seva obra a la consideració del públic i entrar d'aquesta manera al circuit d'exposicions [...]”. I, segueix dient “El primer cop d'ull en veure l'obra de Jordi Jubany va ser enlluernador... els quadres eren tractats amb una personalitat fora del comú i ens varen portar a la convicció que érem davant d'una figura destacada en el món de la pintura [...] com un artista que sap transmetre la seva inspiració a l'espectador i que arriba a emocionar al contemplar la bellesa de la seva obra...”.

Efectivament, en apropar-nos a la seva obra un s'adona que l'executor és un personatge inquiet, amant de la natura i l'art, viatger i, sobretot, vital; amb una vitalitat que va creixent a mida que va madurant. Si coneixem algunes de les teles dels primers anys i les comparem amb les que acompanyen el present catàleg s'hi evidencia una evolució, tant en l'aspecte tècnic i colorista, com en el formal, tot i que els temes tractats són similars: paisatges i racons urbans.

Tal i com ja hem tingut ocasió de veure en exposicions anteriors és un gran entusiasta de Venècia, Roma o Florència, París, o bé Sant Petersburg i Moscú, ciutats impregnades d'art i d'impactants arquitectures que no et poden deixar impassible.

Avui, l'artista ens proposa una passejada artística per diferents contrades gironines: Unes costaneres - les quals gaudeixen de reclam turístic gràcies a mantenir la seva personalitat -, com Port-lligat, Calella de Palafrugell o El Port de la Selva; altres corresponen a paratges naturals muntanyencs; altres pertanyen a indrets amb elements arquitectònics diferenciadors com places porticades o l'entorn emmurallat de Torroella de Montgrí, i no hi poden faltar indrets emblemàtics de la capital de la província i de l'Alt Empordà.

En la tècnica i en el color s'hi palesen els canvis més importants de l'evolució de l'artista. Pel que fa a la tècnica Jubany ha arribat a un punt en què aconsegueix establir un joc amb l'espectador gràcies a l'alternança de la paleta i els pinzells; a les estudiades barreges de material pictòric i l'adequat augment de diluent, ens presenta uns olis lleugers i fluids, fins i tot, amb regalims, que ens transporten a la tècnica de l'aquarel·la. Les formes, l'aigua, els volums arquitectònics, les escultures, queden insinuades però perfectament reconegudes. Tot realitzat a base de trets ràpids que exterioritzen l'espontaneïtat i l'energia que transmet.

Per altra part, ha assolit un gran domini del tractament de la llum i del color. Tant és així que l'àmplia i delicadíssima gamma cromàtica i la superposició de colors ens proporciona un joc de transparències i contrastos que ens situa en el precís moment del dia; així mateix les teles traspuen l'estacionalitat i la meteorologia que l'artista ens vol transmetre.

En aquesta ocasió una bona part de les obres estan tractades en una àmplia gradació d'una mateixa gamma cromàtica: granats per a la Pujada del Seminari, per a les barques o per a l'interior de l'església gòtica, o bé verds per a la Vall de Núria o per a les pesqueres de l'Estany de Banyoles. També hi seran presents les contraposicions de tons càlids com ara els rosats amb verdosos a Camprodon, grocs i taronges *versus* grisos i negres a Girona o bé la combinació de blancs, blaus grisos i negres en diferents paratges costaners.

En definitiva, Jubany ens ofereix una sèrie d'estampes gironines que captivaran a tots els seus seguidors.

La més cordial enhorabona a l'artista i a la Galeria El Claustre!

Inés Padrosa Gorgot
Historiadora de l'Art

L'ÀNIMA DELS LLOCS

La pintura es fa com la poesia, ut pictura poesis, deixà escrit el poeta llatí Horaci, a la seva art poètica. Afegí a continuació que n'hi pot haver de pintura -o de poesia- que et captivarà més, si hi ets a prop, mentre que d'altra et seduirà si te la mires de més lluny. Horaci considera que hi ha pintura -o poesia- que s'agrada de la penombra, en canvi vol ser vista a plena llum la que no té por de l'agudesa eloqüent del crític: així, aquella plau un sol cop, diu, però l'altra plaurà encara que la contempls deu vegades.

Les terres de Girona són fèrtils en representacions pictòriques i literàries. Escriptors i pintors han fixat les planes lluminoses de l'Empordà, els rocams esquerps de la Costa Brava i les pedres austeres de la ciutat de Girona, amb la paraula o amb els pinzells. La representació del territori acaba confegint un imaginari col·lectiu i donant identitat, als llocs i a les persones. Després de llegir el poema de Joan Maragall sobre la Fageda d'en Jordà o de contemplar el quadre de Santiago Rusiñol sobre els jardins de Girona, o després de ser interpel·lats pels textos que Mercè Rodoreda va escriure sobre Romanyà de la Selva, ens acostem d'una manera nova a aquests santuaris de la natura, a aquests espais urbans. Perquè la pintura, com la literatura, té la capacitat de concedir transcendència espiritual al paisatge. La terra estira. O com digué Maria Àngels Anglada, "el paisatge crida la mirada". I aquesta mirada, creativa, transfigura el paisatge

Jordi Jubany sap que, abans que ell, un estol de bons pintors com Santiago Rusiñol, Prudenci Bertrana, Mela Muter o Enric Marquès, van fixar la ciutat de Girona, per centrar-me en un lloc. Jubany coneix els referents pictòrics d'una Girona que ha estimat la paleta de molts pintors, que s'ha deixat acaronar pels seus pinzells i que, a canvi, els ha concedit obres mestres. Tots en conservem algunes a la retina. L'essencial del lloc, l'ànima del lloc, hi és eternitzada. També a Jordi Jubany, cada hora del dia i cada racó de la ciutat li han dit el seu secret. I ell l'ha sabut reconèixer, n'ha retingut l'instant, n'ha retingut l'ànima. De Girona, i d'altres llocs.

Només si s'observa atentament i enamorada la realitat, el món que ens envolta, es poden fer quadres com els de Jubany. La selecció de temes i l'enquadrament particular de Jordi Jubany defuig les convencions. Vull dir que en els seus quadres sobre Girona, per exemple, només ens deixa veure una part de l'església de Sant Martí o ens mostra el Pont de Pedra tot sol, sense l'agulla de Sant Feliu ni el campanar de la catedral. L'ull de Jordi Jubany talla aquí, talla allà, per després construir el paisatge, a pleret i al seu gust.

Hi ha, a més, la tècnica, ars, i el talent, ingenium. Jordi Jubany té una tècnica personal i segura, amb molt d'ofici al darrere. Domina les línies geomètriques de l'espai, la capacitat volumètrica del conjunt, el color intern dels llocs, l'essència del paisatge o de la ciutat. Certament, els quadres de Jordi Jubany, no deixen de captivar, repetidament vistos a plena llum.

Mariàngela Vilallonga
Catedràtica de la Universitat de Girona i
Membre de l'Institut d'Estudis Catalans

Sovint passejo per fires de dibuix que es fan arreu del país, ho faig perquè és part de la meua feina i a més m'agrada fer-ho.

És un plaer poder gaudir d'una obra pura, sense artificis ni formalismes, encara sense influències. És un plaer poder veure com un noi o una noia quan els hi parles d'aquell quadre que t'ha interessat, els hi brillen els ulls i l'ensenyen i en parlen a mig camí entre la il·lusió i la temença de veure reconegut o no el seu treball, talment com si esperessin una sentència de l'espectador.

Però, perquè no dir-ho, també passejo per les fires amb la secreta intenció i esperança de trobar artistes encara desconeguts, joves i amb talent, a qui poder recolzar per tal que s'obrin camí en el món de l'art, i que amb els anys -quan ja tinguin guanyat un nom i un prestigi- poder tenir la íntima satisfacció de saber que no m'equivocava, de poder dir, "jo el vaig trobar".

Això, tot això, em va passar un dia ara fa uns 7 anys...

No recordo ni el dia exacte ni tots els detalls d'aquella trobada, de fet no em cal. Potser no ho recordi perquè han passat alguns anys, però jo crec que d'aquell dia tant sols em va quedar una cosa guardada a la memòria, i és que vaig veure el primer quadre, concretament una aquarel·la, d'en Jordi Jubany. El que va passar la resta del dia, es va diluir.

Com que estava fora de Girona, ell no em coneixia i no sabia que jo era el director de la Galeria EL CLAUSTRE, i per tant quan em vaig interessar pel seu treball es va mostrar tal i com és: transparent, franc, senzill, no em va intentar convèncer per que li obrís les portes de la galeria, no va parlar d'ell mateix, només va parlar de la seva obra, i ho va fer amb poques paraules, però directes, i quan li vaig preguntar perquè pintava així, ell, sense ni pensar-ho, em va dir "perquè m'agrada", no es podia dir més amb menys.

De fet no va ni intentar vendre'm la seva aquarel·la. Quan li vaig demanar que em comentés l'obra, molt educadament em va dir que l'obra ja estava feta, i que no eren les seves explicacions les que farien que m'agradés o no. Ara era l'obra, només l'obra, la que m'havia de convèncer.

De cop i volta vaig adonar-me que estava-no davant d'un pintor-, sinó davant d'un artista amb un potencial enorme, i que només calia que algú posés en marxa aquell talent que tenia i té.

Allà mateix li vaig donar la mà, vaig convidar-lo a desmuntar la parada de la fira, i vaig dir-li que l'esperava a la Galeria, on li proposaria un projecte artístic pel seu treball.

No ho va dubtar, i entre tots dos vam recollir els quadres mentre els pintors propers ens miraven sorpresos, i vam marxar cadascú pel seu costat confiant en tornar-nos a veure ben aviat. De fet al cap d'unes hores quan tornava en cotxe cap a casa, vaig adonar-me que tenia un problema ja que no sabia ni com es deia aquell pintor ni a on trobar-lo. No li havia demanat, però vaig estar segur que ens veuríem aviat. Ens havíem donat la mà i estava segur que amb això n'hi havia més que suficient. Així va ser.

En Jordi era jove, molt jove però ja ho tenia tot, un do innat per les arts (un dia parlarem d'en Jordi escultor), una bona formació acadèmica, moltes ganes de treballar i moltes, moltes ganes de seguir aprenent. No ens va decebre en res.

Ara, que ja té un nom consolidat, em diu que la Galeria El Claustre l'ha ajudat en aquest camí, i m'agrada pensar que així ha estat, però encara m'agrada més quan veig que ens ho correspon i honora amb el seu art i la seva amistat.

Només una cosa em sap greu, i és que no vaig arribar mai a comprar aquella primera aquarel·la que tant em va impressionar, de fet ni en ell ni jo hem aconseguit recordar exactament quina era. He arribat a pensar que potser no va existir mai, i que de tots els olis i les aquarel·les que vaig veure aquell primer dia, jo en vaig visualitzar un fragment de cada una i vaig acabar fent un quadre propi, però, si va ser així, és igual, en qualsevol cas sempre seria un JORDI JUBANY.

Marià Mascort Yglesias
Director de la Galeria d'Art El Claustre

PANORÀMICA A ULLÀ
Oli s/t 50 x 61 cm

CASTELL DE TOSSA DE MAR
Oli s/t 50 x 61 cm

BARQUES A L'ESTANY DE BANYOLES
Oli s/t 46 x 55 cm

CAMPRODON EN ROSES
Oli s/t 50 x 61 cm

EL CLAUSTRE DE LA CATEDRAL DE GIRONA
Oli s/t 27 x 35 cm

PUJADA DE SANT DOMÈNEC. GIRONA
Oli s/t 80 x 80 cm

EL PORT DE LA SELVA
Oli s/t 100 x 81 cm

F. J. J. J.

PERATALLADA
Oli s/t 46 x 55 cm

EL PONT DE PEDRA. GIRONA
Oli s/t 50 x 61 cm

CADAQUÉS
Oli s/t 81 x 100 cm

EL PORT DE LA SELVA
Oli s/t 81 x 100 cm

PONT DE BESALÚ EN ROSES
Oli s/t 50 x 61 cm

LA BISBAL D'EMPORDÀ
Oli s/t 46 x 55 cm

PUIGCERDÀ
Oli s/t 46 x 55 cm

EL PONT DE CAMPRODÓN
Oli s/t 81 x 100 cm

PORTLLIGAT
Oli s/t 81 x 100 cm

HOSTALRIC EN BLAUS
Oli s/t 50 x 61 cm

COSTA BRAVA I
Oli s/t 27 x 35 cm

COSTA BRAVA II
Oli s/t 27 x 35 cm

TORROELLA DE MONTGRÍ
Oli s/t 27 x 35 cm

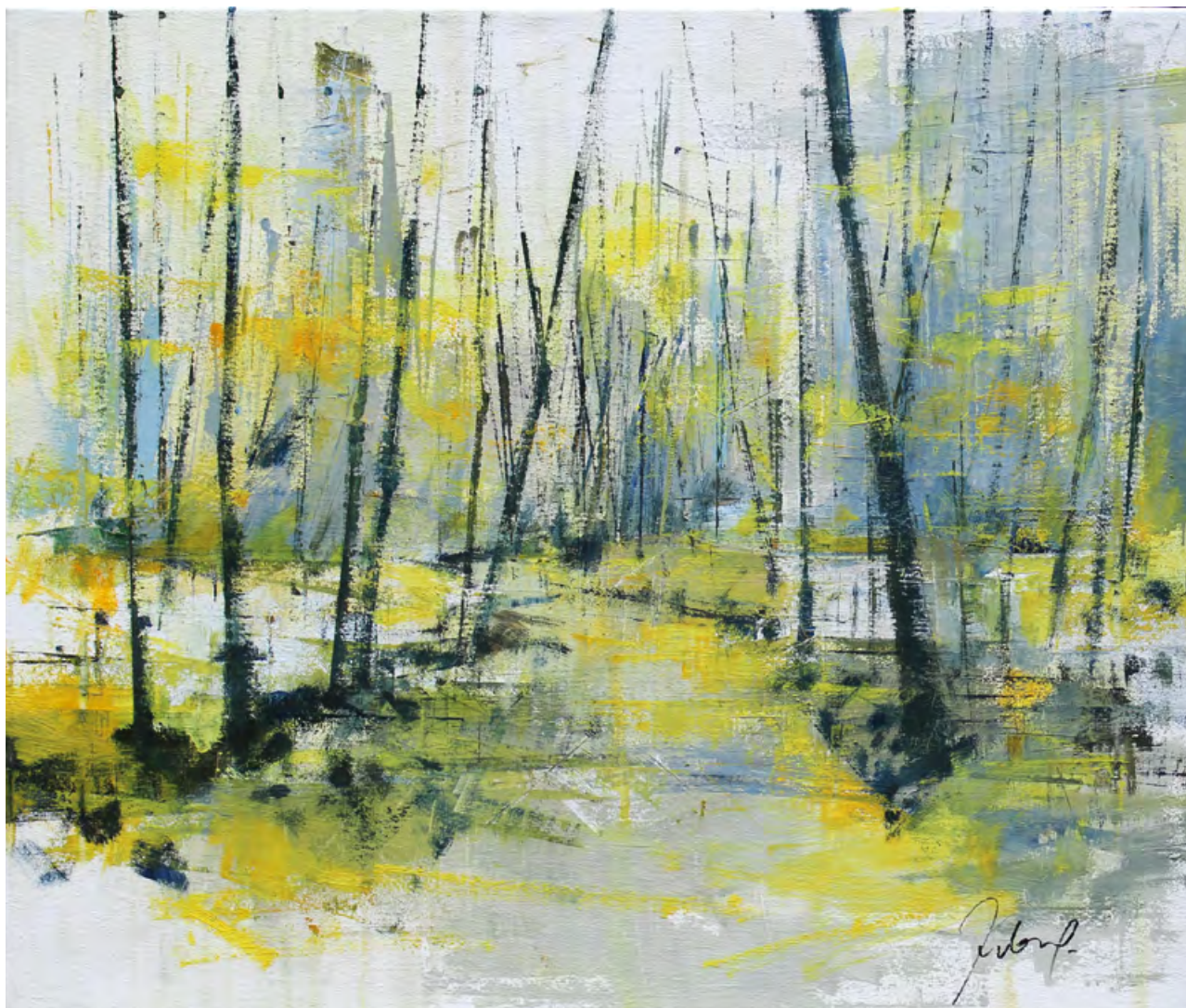
BANYOLES
Oli s/t 50 x 65 cm

RIBES DE FRESE
Oli s/t 73 x 60 cm

Frese

LA FAGEDA D'EN JORDÀ. LA GARROTXA
Oli s/t 50 x 61 cm

BANYOLES EN GROCS
Oli s/t 50 x 61 cm

RAMBLA DE FIGUERES
Oli s/t 50 x 61 cm

PALAMÓS
Oli s/t 46 x 55 cm

CASTELLFOLLIT DE LA ROCA
Oli s/t 27 x 35 cm

PALAU SATOR
Oli s/t 46 x 55 cm

PORT LLIGAT. CADAQUÉS
Oli s/t 33 x 41 cm

GIRONA PLAÇA INDEPENDÈNCIA
Oli s/t 27 x 35 cm

PALS
Oli s/t 46 x 55 cm

SANTA PAU
Oli s/t 60 x 73 cm

VULPELLAC
Oli s/t 46 x 55 cm

CAMPRODÓN EN BLAUS
Oli s/t 27 x 35 cm

SANT FELIU DE GUÍXOLS
Oli s/t 50 x 61 cm

PORT DE LLANÇÀ EN BLAUS
Oli s/t 46 x 55 cm

PONT DE BESALÚ
Oli s/t 50 x 61 cm

VALLFOGONA DEL RIPOLLÉS
Oli s/t 46 x 55 cm

LA FAGEDA D'EN JORDÀ. LA GARROTXA
Oli s/t 81 x 100 cm

PONT DE VALLFOGONA. EL RIPOLLÈS
Oli s/t 27 x 35 cm

BARQUES A CALELLA
Oli s/t 46 x 55 cm

ULLASTRET
Oli s/t 60 x 73 cm

PONT DE PEDRA. GIRONA
Oli s/t 27 x 35 cm

JAFRE
Oli s/t 27 x 35 cm

RIBES DE FRESEER
Oli s/t 50 x 61 cm

JAFRE EN ROSES
Oli s/t 50 x 61 cm

CADAQUÉS. PLATJA
Oli s/t 60 x 73 cm

ESTANY DE BANYOLES
Oli s/t 60 x 73 cm

CALELLA DE PALAFRUGELL
Oli s/t 81 x 100 cm

J. Wong.

ESGLÉSIA DE PALS
Oli s/t 46 x 55 cm

VALL DE NÚRIA
Oli s/t 46 x 55 cm

LA PERA
Oli s/t 46 x 55 cm

PORTLLIGAT. CADAQUÉS
Oli s/t 27 x 35 cm

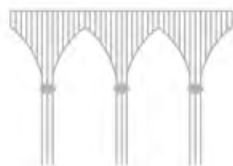
PONT DE BESALÚ
Oli s/t 46 x 55 cm

PANORÀMICA DE FOIXÀ
Oli s/t 81 x 100 cm

El Claustre y Jordi Jubany

Las tierras de Girona

SALUTACIÓN DEL MUY HONORABLE PRESIDENTE DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA PARA EL LIBRO "LES TERRES DE GIRONA"

Como alcalde de Girona tuve la oportunidad de saludar la obra "El Claustre i Jordi Jubany", libro de una exposición que significava tanto la celebración de 30avo aniversario de la galería El Claustre -tan implicada en la dinamización cultural de las comarcas geroninas- como la puesta en valor de un gran talento pictórico de nuestro país.

Ahora me vuelvo a encontrar con la obra de un aún joven Jordi Jubany, que es cada vez más un valor artístico y de referencia, pero con ilusión y pinceles a punto para dejarnos de sorprender y de impresionar. Porque este último trazo va directamente atado a la experiencia artística, sea qual sea su forma de expresión, literaria, musical o pictórica, entre otras muchas.

Pero esta experiencia, que nace de una individualidad y que es apreciada y vivida de manera personal, no se puede desarraigar de la sociedad y de la cultura que ha servido de fundamento y de base para la formación del pintor y la concreción de su trayectoria: los referentes están hasta cuando los artista deciden alejarse de ellos.

Se ha dicho y repetido que la lengua y la cultura son los principales rasgos identitarios de Catalunya, nos distinguen i, al final, nos cohesionan socialmente. por eso, personalmente e institucionalmente, hay que reconocer de un lado la tarea de galerías que ofrecen la oportunidad de darse a conocer y crecer a nuevos artistas y de otra, la potente obra de un Jordi Jubany que trasciende el paisaje para llevarnos a un más allá que entiende la mirada pero que, apenas, el habla es capaz de expresar.

Carles Puigdemont Casamajó
Presidente de la Generalitat de Catalunya

NATURALEZA, CULTURA + TIEMPO = PAISAJE

Paisaje es todo lo que vemos desde la ventana. La ventana, en el caso que nos ocupa, es el lienzo de color blanco, que se contaminará o oxigenará de color y de intensidad compositiva, por el trazo de Jordi Jubany, que tiene en la pintura su vocación. El trazo de una mirada enriquecida por un viaje, casi iniciático e imitando los pintores del plein air de principios del siglo pasado, que ha transcurrido durante un intensivo periodo de tiempo por las comarcas gerundenses. Gracias a este periplo y el impulso de una empresa familiar y cultural catalana -El Claustre- ha fijado en forma de una maquinaria compleja llamada libro. Así pues, nos encontramos ante el viaje por una ventana que respira naturaleza.

Paisaje es todo lo que vemos desde la ventana es también una máxima simple y evocadora que no tengo vergüenza de haber tomado, premeditadamente, de un vídeo delicioso divulgado por el Observatorio del Paisaje de Cataluña, una institución reconocida internacionalmente y fundada en 2005 en nuestro país -a raíz de la aprobación de la ley del paisaje. Hablar del Observatorio también significa hablar del binomio entre arte (cultura) y naturaleza. Y esta institución, reitero, es clave en un momento fundacional como el que vivimos, porque refleja civilidad y proporciona puentes entre la innovación, la creatividad y la preservación de nuestro ecosistema natural. Es clave para entender y valorar términos como naturaleza, sostenibilidad, preservación, paisaje, arte, geografía o patrimonio natural. Toda una serie de conceptos que sirven para inspirar pintores, poetas, músicos, geógrafos, científicos o, simplemente, para mejorar la calidad de vida de las personas.

Reflexionar sobre el paisaje -al artista Perejaume no le gusta el término, prefiere tierra- y paisajismo también puede querer decir hablar de paisajes culturales, un nuevo concepto que nos ensancha horizontes y que rompe límites. Aunque el paisaje continúa incesantemente su transformación que el relato cultural intenta seguir desde diferentes planteamientos. A menudo, sin embargo, ha mutado tanto que casi no lo reconocemos y, a menudo, la gente no lo hace suyo. La calidad del paisaje, por tanto, es clave en cualquier sociedad civilizada. Jubany, en este caso, hace una recreación idealizada de un tiempo que ya ha pasado. Y lo hace con esa melancolía que quisiera volver al pretérito, para hacer brotar un chorro de humanidad que el ladrillo y el alquitrán han tensionado en exceso. Otros artistas no lo idealizan sino que constatan las ambigüedades en la gestión o, directamente, ponen de relieve las incomprensibles agresiones a que los humanos la hemos sometido. Todos los caminos son legítimos, dependiendo del objetivo que perseguimos. Queda patente, pues, que el paisaje es de todos y las miradas lo pueden enriquecer, transformar o difundir. El arte y la cultura son excelentes mecanismos para lograrlo.

Santi Vila Vicente
Consejero de Cultura

La galería El Claustre ha superado con éxito un gran reto con la publicación de este libro “Las tierras de Girona” que tiene en sus manos. No hay ninguna duda de que era todo un reto cumplir el objetivo que se había marcado de recoger en una publicación la diversidad, calidad y belleza de los pueblos y paisajes de las comarcas gerundenses. Un reto que dejó en las manos y la inspiración del pintor Jordi Jubany, el autor material de este hito y que cuenta con la confianza de El Claustre desde que la galería lo adoptó - si se me permite la expresión - en su línea de descubrir nuevos artistas y darles una oportunidad.

En el año 2012 ya pudimos disfrutar de la visión del artista sobre Europa que El Claustre también recogió en un libro y una exposición. Cuatro años después repite la experiencia, pero esta vez centrada exclusivamente en las comarcas gerundenses.

Jordi Jubany ha explicado que cuando pinta le gusta estar en contacto con él mismo ya que de esta manera es más fácil que su obra denote la emoción que siente cuando crea. Sus cuadros reflejan no solo esta emoción de que habla, sino que también muestran la atracción que siente por nuestra tierra, que todos compartimos. El tiempo ha confirmado que aquel joven artista autodidacta ha consolidado sin perder la autenticidad que lo ha caracterizado desde el primer momento.

Eudald Casadesús Barceló
Delegado del Gobierno de la Generalitat en Girona

¿Como identificamos la calidad artística de un pintor? ¿Cuando la crítica alaba unánimemente su obra? ¿Cuando expone en todo el mundo? ¿Cuando vende todo lo que expone? Parece que ninguna de estas preguntas no nos conduce a la respuesta acertada. ¿Y si fuera tan fácil como situar el umbral de la calidad en el efecto que la obra produce sobre el espectador cuando la observa; valorar el artista en su justa medida de las olas de placer y emoción que provoca en el observador, según la capacidad de conmoverlo, de entroncar los recuerdos de uno (el artista) con los del otro (el espectador) sin haber compartido el mismo momento? Es esta capacidad de impactar quien pasea por una galería de arte lo que distingue a los artistas excepcionales, aquellos que se sitúan por encima de la media, de todo lo demás.

Jordi Jubany, nacido en Mataró en 1970, podríamos decir que gerundense de adopción, tiene ese don. Sus cuadros muestran una fuerte personalidad y un estilo propio que han conseguido que su obra sea difícil de encasillar, aunque se le sitúa cerca de los impresionistas. Es una persona inquieta, viajera y viajada, vital y que llega a la madurez artística demostrando una vez más la capacidad de dominar la luz y el color, de jugar con las transparencias y los contrastes, de emocionarse y de emocionarnos.

Este libro que tiene en sus manos, *Las tierras de Girona*, es una buena recopilación de los paisajes y rincones urbanos que han ligado Jubany a nuestras comarcas. Afortunadamente, los gerundenses hemos tenido la oportunidad de poder contemplar totalmente su obra en varias ocasiones en la galería de arte El Claustre, un espacio de referencia y de prestigio en el panorama del arte catalán, con el que Jubany tiene un fuerte vínculo artístico.

Jubany brilla de nuevo en estas páginas, demostrando que la tenemos que contar entre los nombres propios de la importante tradición paisajística de las comarcas de Girona. Y con él brillan nuestras tierras. Jubany nos demuestra una vez más, con su capacidad de transmitir la humanidad de los espacios que pinta, que somos doblemente privilegiados: por nuestra condición de catalanes y de gerundenses.

Pere Vila Fulcarà
Presidente de la Diputación de Girona

La creación artística tiene el valor de darnos una visión diferente y única del mundo que nos rodea. La mirada particular de cada creador da unos matices en nuestro entorno que a menudo nos sorprenden, y que nos permiten reflexionar sobre aquel espacio y la relación que mantenemos con él.

El Claustre y Jordi Jubany son un binomio ejemplificador en este sentido. La relación entre ambos ya fue protagonista en la celebración del trigésimo aniversario de la galería, y ahora vuelve con más fuerza que nunca gracias a este libro y la consecuente exposición, que en esta ocasión abarca el conjunto de las tierras gerundenses. La manera que Jubany tiene que representar los paisajes, jugando con el cromatismo para hacer que las calles, los rincones o los monumentos luzcan como no nos los hubiéramos imaginado, hacen de este libro y de la exposición una constante redescubrimiento de nuestro territorio.

Las instituciones debemos velar para que todo este talento brille y tenga su recorrido. Desde el Ayuntamiento de Girona estamos haciendo una apuesta fuerte por la cultura en una doble vertiente: primero, potenciar la cultura como herramienta para el crecimiento de las personas, para conseguir así una sociedad más formada, libre y madura; y segundo, convertirla en un motor económico que ayude al progreso de la ciudad. Con estos objetivos, hemos consolidado ya muchas iniciativas en diversos ámbitos de la cultura. Ahora nos proponemos dar un paso más y poner más herramientas al alcance que nunca porque la creación artística tenga en Girona el mejor lugar donde crecer y desarrollarse.

Dentro de esta política, es imprescindible que las administraciones no vayamos solas. Para que este proyecto sea un éxito, es necesario que el sector privado consolide también un tejido con el mundo de la creación artística y la cultura. Que todos los actores implicados juguemos nuestro papel de la mejor manera posible. Por eso quiero hacer una mención especial a la galería El Claustre, que siempre ha apostado por el nuevo talento, le ha dado espacio y repercusión pública, y ha permitido que jóvenes valores puedan consolidar una trayectoria artística y también un espacio donde vender sus obras.

Como decía, el binomio Claustre-Jubany es ejemplificador. No sólo en el impulso de la creación artística en nuestro país, sino también en generar este mercado imprescindible para la profesionalización de la cultura. Desde aquí desear los máximos aciertos a los dos.

Marta Madrenas Mir
Alcaldesa de Girona

El Claustre es la galería de referencia para un amplio público de nuestras comarcas y de toda Cataluña. Desde hace treinta años, con un gusto exquisito y desde el conocimiento profundo del mundo del arte, los responsables de El Claustre han sabido descubrir el talento allí donde despuntaba y ofrecer cuidadas selecciones de artistas y obras, velando siempre por tender puentes de conexión y diálogo entre el artista y el espectador ansioso de disfrutar de nuevas propuestas.

La pintura de Jordi Jubany es un ejercicio de sinceridad creativa. Jubany es un artista joven que, imbuyéndose del espíritu de los paisajes que lo inspiran, consigue equilibrar el arrebato del color con la linealidad arquitectónica de avenidas, plazas, calles y edificios, preservando en equilibrio absoluto la armonía de los espacios. Un pintor que se ha formado en la práctica del oficio, y que, alejándose de estereotipos, ha conseguido voz propia en el ámbito de la creación artística.

Es un placer para mí poder prologar un libro que es la recopilación de la obra reciente de Jubany porque sus cuadros me sedujeron desde el mismo momento de descubrirlos, desde la primera observación atenta. Y es un placer añadido que el libro que prologo sea Tierras de Girona, una recopilación de imágenes coloristas, encantadoras e impactantes de nuestro país, presentadas con la fuerza y la amabilidad que Jubany sabe transmitirnos.

Saboreando estos cuadros, me atrevo a destacar que Jubany presenta una obra rica y compleja, con las estridencias justas para que a la vez resulte apacible y comprensible. Una combinación contundente, en la que reconocer los espacios y los escenarios que recrea permite una complicidad inmediata con el pintor.

Felicidades por esta magnífica propuesta pictórica que espero que todo el mundo disfrute con el misma intensidad con que la he disfrutado yo.

Marta Felip Torres
Alcaldesa de Figueres

JORDI JUBANY Y LA GALERÍA EL CLAUSTRE

En primer lugar quisiera felicitar a la familia Mascort por su labor de difusión del arte, de potenciación de artistas emergentes y de consolidación de los consagrados. Por ello, siempre que me lo han requerido ha sido un placer aportar un granito de arena para apoyar la labor que está llevando la Galería El Claustre.

Evidentemente, la felicitación que viene a continuación es para el artista, Jordi Jubany, de quien tanto Miquel como Marià Mascort son fervientes admiradores.

De “encuentro providencial” podríamos definir el día que Marià Mascort y Jordi Jubany cruzaron los caminos de su vida. A partir de ese momento, se inicia una relación continuada entre el pintor y la Galería El Claustre que hoy se materializa en la segunda publicación monográfica dedicada a su obra.

Jordi Jubany se estrenó profesionalmente en la Galería de El Claustre de Girona en 2010, con una exposición que fue acompañada de un completo catálogo. Más que interesantes son las reflexiones de M. Mascort en relación a su filosofía hacia el mecenazgo: “Uno de los compromisos de una galería de arte es el de incorporar nuevos pintores y escultores que tanto pueden ser figuras ya contrastadas y reconocidas, como de otros a quienes se les apoya porque tienen calidad suficiente para mostrar su obra a la consideración del público y entrar de este modo al circuito de exposiciones [...] “. Y, sigue diciendo “El primer vistazo al ver la obra de Jordi Jubany fue deslumbrante... los cuadros eran tratados con una personalidad fuera de lo común y nos llevaron a la convicción de que estábamos ante una figura destacada en el mundo de la pintura [...] como un artista que sabe transmitir su inspiración al espectador y que llega a emocionar al contemplar la belleza de su obra ...”.

Efectivamente, al acercarnos a su obra uno se da cuenta que el ejecutor es un personaje inquieto, amante de la naturaleza y el arte, viajero y, sobre todo, vital; con una vitalidad que va creciendo a medida que va madurando. Si conocemos algunas de las telas de los primeros años y las comparamos con las que acompañan el presente catálogo se evidencia una evolución, tanto en el aspecto técnico y colorista, como en el formal, aunque los temas tratados son similares: paisajes y rincones urbanos.

Tal y como ya hemos tenido ocasión de ver en exposiciones anteriores es un gran entusiasta de Venecia, Roma o Florencia, París, o bien San Petersburgo y Moscú, ciudades impregnadas de arte y de impactantes arquitecturas que no te pueden dejar impasible.

Hoy, el artista nos propone un paseo artístico por diferentes comarcas gerundenses: Unas costeras - las que gozan de reclamo

turístico gracias a mantener su personalidad -, como Port-lligat, Calella de Palafrugell o Port de la Selva; otros corresponden a parajes naturales montañosos; otros pertenecen a lugares con elementos arquitectónicos diferenciadores como plazas porticadas o el entorno amurallado de Torroella de Montgrí, y no pueden faltar lugares emblemáticos de la capital de la provincia y del Alt Empordà.

En la técnica y en el color se muestran los cambios más importantes de la evolución del artista. En cuanto a la técnica Jubany ha llegado a un punto en que logra establecer un juego con el espectador gracias a la alternancia de la paleta y los pinceles; a las estudiadas mezclas de material pictórico y el adecuado aumento de diluyente, nos presenta unos aceites ligeros y fluidos, incluso, con goteos, que nos transportan a la técnica de la acuarela. Las formas, el agua, los volúmenes arquitectónicos, las esculturas, quedan insinuadas pero perfectamente reconocidas. Todo realizado a base de disparos rápidos que exteriorizan la espontaneidad y la energía que transmite.

Por otra parte, ha alcanzado un gran dominio del tratamiento de la luz y del color. Tanto es así que la amplia y delicadísima gama cromática y la superposición de colores nos proporciona un juego de transparencias y contrastes que nos sitúa en el preciso momento del día; asimismo las telas rezuman la estacionalidad y la meteorología que el artista nos quiere transmitir.

En esta ocasión una buena parte de las obras están tratadas en una amplia gradación de una misma gama cromática: granates para la Pujada del Seminari, para las barcas o para el interior de la iglesia gótica, o bien verdes para el Valle de Nuria o para las pesquerías del Lago de Banyoles. También estarán presentes las contraposiciones de tonos cálidos como los rosados con verdosos en Camprodon, amarillos y naranjas versus grises y negros en Girona o bien la combinación de blancos, azules grises y negros en diferentes parajes costeros.

En definitiva, Jubany nos ofrece una serie de estampas gerundenses que cautivarán a todos sus seguidores.

La más cordial enhorabuena al artista y a la Galería El Claustre!

Inés Padrosa Gorgot
Historiadora del Arte

EL ALMA DE LOS LUGARES

La pintura se hace como la poesía, ut pictura poesis, dejó escrito el poeta latino Horacio, en su art poética. Añadió a continuación que puede haber pintura -o poesía- que te cautivará más si estás cerca, mientras que otra te seducirá si la miras desde más lejos. Horacio considera que hay pintura -o poesía- que goza de la penumbra, en cambio quiere ser vista a plena luz la que no tiene miedo de la agudeza elocuente del crítico: así, aquella te placera una sola vez, dice, pero la otra te placera aunque la contemples diez veces.

Las tierras de Girona son fértiles en representaciones pictóricas y literarias. Escritores y pintores han fijado las llanuras luminosas del Empordà, los acantilados ariscos de la Costa Brava y las piedras austeras de la ciudad de Girona, con la palabra o con los pinceles. La representación del territorio termina componiendo un imaginario colectivo y dando identidad, a los lugares y a las personas. Después de leer el poema de Joan Maragall sobre la Fageda d'en Jordà o contemplar el cuadro de Santiago Rusiñol sobre los jardines de Girona, o después de ser interpelados por los textos que Mercè Rodoreda escribió sobre Romanyà de la Selva, nos acercamos de una manera nueva a estos santuarios de la naturaleza, a estos espacios urbanos. Porque la pintura, como la literatura, tiene la capacidad de conceder trascendencia espiritual al paisaje. La tierra tira. O como dijo Maria Àngels Anglada, "el paisaje llama la mirada". Y esta mirada, creativa, transfigura el paisaje

Jordi Jubany sabe que, antes que él, un desfile de buenos pintores como Santiago Rusiñol, Prudenci Bertrana, Mela Muter o Enrique Marqués, fijaron la ciudad de Girona, por centrarse en un lugar. Jubany conoce los referentes pictóricos de una Girona que ha estimado la paleta de muchos pintores, que se ha dejado acariciar por sus pinceles y que, a cambio, les ha concedido obras maestras. Todos conservamos algunas en la retina. Lo esencial del lugar, el alma del lugar, es eternizada. También Jordi Jubany, cada hora del día y cada rincón de la ciudad le han dicho su secreto. Y él la ha sabido reconocer, le ha retenido el instante, le ha retenido el alma. De Girona, y de otros lugares.

Sólo si se observa atentamente y enamorada la realidad, el mundo que nos rodea, se pueden hacer cuadros como los de Jubany. La selección de temas y el encuadre particular de Jordi Jubany rehuye las convenciones. Quiero decir que en sus cuadros sobre Girona, por ejemplo, sólo nos deja ver una parte de la iglesia de Sant Martí o nos muestra el Pont de Pedra solo, sin la aguja de Sant Feliu ni el campanario de la catedral. El ojo de Jordi Jubany corta aquí, corta allí, para luego construir el paisaje, lentamente y a su gusto.

Hay, además, la técnica, ars, y el talento, ingenium. Jordi Jubany tiene una técnica personal y segura, con mucho oficio detrás. Domina las líneas geométricas del espacio, la capacidad volumétrica del conjunto, el color interno de los lugares, la esencia del paisaje o de la ciudad. Ciertamente, los cuadros de Jordi Jubany, no dejan de cautivar, repetidamente vistos a plena luz.

Mariàngela Villalonga
Catedrática de la Universidad de Girona y
Miembro del Instituto de Estudios Catalanes

A menudo paseo por ferias de dibujo que se hacen en todo el país, lo hago porque es parte de mi trabajo y además me gusta hacerlo.

Es un placer poder disfrutar de una obra pura, sin artificios ni formalismos, aunque sin influencias. Es un placer poder ver como un chico o una chica cuando les hablas de aquel cuadro que te ha interesado, les brillan los ojos y lo enseñan y hablan a medio camino entre la ilusión y el temor de ver reconocido o no su trabajo, como si esperaran una sentencia del espectador.

Pero, por que no decirlo, también paseo por las ferias con la secreta intención y esperanza de encontrar artistas aún desconocidos, jóvenes y con talento, a quien poder apoyar para que se abran camino en el mundo del arte, y que con los años -cuando ya tengan ganado un nombre y un prestigio- poder tener la íntima satisfacción de saber que no me equivocaba, de poder decir, “yo lo encontré”.

Esto, todo ello, me pasó un día hace unos 7 años...

No recuerdo ni el día exacto ni todos los detalles de ese encuentro, de hecho no me hace falta. Tal vez no lo recuerde porque han pasado algunos años, pero yo creo que ese día sólo me quedó algo guardado en la memoria, y es que vi el primer cuadro, concretamente una acuarela, de Jordi Jubany . Lo que pasó el resto del día, se diluyó.

Como estaba fuera de Girona, él no me conocía y no sabía que yo era el director de la Galería EL CLAUSTRE, y por tanto cuando me interesé por su trabajo se mostró tal y como es: transparente, franco, sencillo, no me intentó convencer para que le abriera las puertas de la Galería, no habló de sí mismo, sólo habló de su obra, y lo hizo con pocas palabras, pero directas, y cuando le pregunté porque pintaba así, él, sin ni pensarlo, me dijo “porque me gusta”, no se podía decir más con menos.

De hecho ni intentó venderme su acuarela. Cuando le pedí que me comentara la obra, muy educadamente me dijo que la obra ya estaba hecha, y que no eran sus explicaciones las que harían que me gustara o no. Ahora era la obra, sólo la obra, la que me tenía que convencer.

De repente me di cuenta de que estaba -no ante un pintor-, sino ante un artista con un potencial enorme, y que bastaba con que alguien pusiera en marcha ese talento que tenía y tiene.

Allí mismo le di la mano, le invité a desmontar la parada de la feria, y le dije que le esperaba en la Galería, donde le propondría un proyecto artístico por su trabajo.

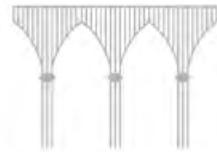
No lo dudó, y entre los dos recogimos los cuadros mientras los pintores próximos nos miraban sorprendidos, y nos fuimos cada uno por su lado confiando en volver a vernos pronto. De hecho al cabo de unas horas cuando regresaba en coche a casa, me di cuenta de que tenía un problema ya que no sabía ni cómo se llamaba aquel pintor ni dónde encontrarlo. No se lo había pedido, pero estuve seguro que nos veríamos pronto. Nos habíamos dado la mano y estaba seguro de que con ello había más que suficiente. Así fue.

Jordi era joven, muy joven pero ya lo tenía todo, un don innato para las artes (un día hablaremos de Jordi escultor), una buena formación académica, muchas ganas de trabajar y muchas, muchas ganas de seguir aprendiendo. No nos decepcionó en nada. Ahora, que ya tiene un nombre consolidado, me dice que la Galería El Claustre le ha ayudado en este camino, y me gusta pensar que así ha sido, pero todavía me gusta más cuando veo que nos lo corresponde y honra con su arte y su amistad.

Sólo lamento una cosa, y es que no llegué nunca a comprar aquella primera acuarela que tanto me impresionó, de hecho ni en él ni yo hemos conseguido recordar exactamente cuál era. He llegado a pensar que quizás nunca existió, y que de todos los óleos y acuarelas que vi aquel primer día, yo visualicé un fragmento de cada una y terminé haciendo un cuadro propio, pero, si fuera así, es igual, en cualquier caso siempre sería un JORDI JUBANY.

Marià Mascort Yglesias
Director de la Galeria de Arte El Claustre

El Claustre and Jordi Jubany

The lands of Girona

As the Mayor of Girona, I had the opportunity to welcome the work “El Claustre i Jordi Jubany”, the book of an exhibition that meant both the celebration of the thirtieth anniversary of the gallery El Claustre –so involved in the cultural dinamization of Girona’s region- and the enhancement of a great pictorial talent in our country.

Now again I face the work of a still young Jordi Jubany, who is increasingly turning into an artistic and reference value, but with the illusion and paintbrushes ready to never stop surprising and moving us. This is because this last feature is directly linked with the artistic experience, whatever form of expression it takes –literary, musical or pictorial, among others.

However, this experience that is born out of an individuality and that is appreciated and lived in a very personal way, cannot be uprooted from the society and culture that have served as the foundation and base of the painter’s formation and the concretion pf his artistic career: the referents still remain there even if the artists decide to walk away from them.

It has been said and repeated that language and culture are the main identity features of Catalunya, which distinguish and, in the end, socially cohesion us. That is why, personally and institutionally, it is necessary to recognize on the one hand the galleries’ task of giving the opportunity to make new artists known and raising them up, and on the other hand, the powerful work of Jordi Jubany that goes beyond the landscape to bring us to a further place that the look understands, but that the speech is barely able to articulate.

Carles Puigdemont Casamajó
Very Honorable President of Generalitat of Catalonia

NATURE, CULTURE + TIME = LANDSCAPE

Landscape is everything we see through the window. The window, in the present case, is the blank canvas, which will get contaminated or oxygenated with colour and compositional intensity, by the stroke of Jordi Jubany, whose vocation is painting. The stroke of an enriched look by a trip, mostly initiatory and imitating the *plen* air painters from the early last century, which has taken place throughout an intensive period of time in the region of Girona. Thanks to this tour and to the momentum of a family and cultural Catalan firm –El Claustre– has achieved complex machinery called book. Thus, we are faced with a trip throughout a window that breathes nature.

Landscape is everything we see through the window is also a simple and evocative saying which I am not ashamed of having borrowed –deliberately– from a delightful video divulged by Observatori del Paisatge de Catalunya, a worldwide-recognized institution which was founded in 2005 in our country –after the passing of Landscape Law. Talking about Observatori also means talking about the binomial between art (culture) and nature. And this institution, I repeat, becomes crucial in a foundational moment like the current one, because it reflects civility and provides links between innovation, creativity and preservation of our natural ecosystem. It becomes crucial for the understanding and appraisal of concepts like nature, sustainability, preservation, landscape, art, geography, or natural heritage. A list of concepts that are a source of inspiration for painters, poets, musicians, geographers, scientists, or that simply improve people’s quality of life.

Thinking about *landscape* –artist Perejaume does not like the term, he prefers Earth– and landscaping also means talking about cultural landscapes, a new concept that broadens our horizons and breaks the limits. Nevertheless, landscape incessantly continues its transformation, which is followed by the cultural story from different perspectives. However, it often changes so much that we are not able to recognize it, and people do not consider it as their own one quite often too. Therefore, the quality of the landscape becomes crucial in any type of civilized society. Jubany, in this case, makes an idealized recreation of it, from a past time. And he does so with a melancholy that would like to return to the preterit, to bring forth a touch of humanity that the brick and tar have excessively tensioned. Other artists do not idealize it, but they state the ambiguities in the management process or, directly, highlight the incomprehensible aggressions that we humans are submitted to. All paths are legitimate, depending on the aim that they seek. It is clear, thus, that landscape is a common asset, and different looks can enrich, transform or spread it. Art and culture are excellent mechanisms to achieve it.

Santi Vila Vicente
Conseller of Culture of Generalitat de Catalunya.

The art gallery El Claustre has successfully completed a challenge with the publication of this book “Les terres de Girona” that you are now handling. There is no doubt that it was a big challenge to achieve the set aim to collect in one publication the diversity, quality and beauty of the villages and landscapes in the region of Girona. A challenge that was conferred to the inspiration of the painter Jordi Jubany, the material author of this achievement, who has relied upon El Claustre’s trust since the moment the gallery adopted him – if I may say- in its line of discovering new artists and giving them an opportunity.

In 2012 we could also enjoy the artist’s vision of Europe that El Claustre collected in a book and exhibition. Four years later it repeats the same experience, but this time exclusively focused on the region of Girona.

Jordi Jubany says that when he paints, he likes to be in contact with himself so that it is easier that his artwork expresses the emotion that he feels when he creates it. Not only do his paintings reflect this emotion that he talks about, but also the attraction that he feels for our land, which we all share. Time has confirmed that that autodidact young artist has consolidated without losing the authenticity which has characterized him from the very start.

Eudald Casadesús Barceló
Generalitat’s Government Delegate in Girona

How do we identify the artistic quality of a painter? When the critics unanimously praise his or her work? When he or she exposes worldwide? When he or she sells everything that is exposed? It seems that none of these questions lead to the right answer. What if it was as easy as placing the quality threshold on the effect that the artwork has upon the audience when it is observed; valuing the artist in the precise measure of the waves of satisfaction and emotion that causes upon the observer, according to the capacity of being moved, of joining the memories of one (the artist) and the other (the audience) with no need of having shared the same moment? It is this capacity of shocking who is wandering in an art gallery what makes the artists exceptional, those who are placed above the average, above all the rest.

Jordi Jubany, born in Mataró in 1970 –we could say from Girona by adoption- has this gift. His paintings exude a strong personality and own style that have made his work difficult to catalogue, even though he is close to Impresionists. He is a restless person, traveller and vital, who achieves artistic maturity showing once more his capacity of dominating light and colour, of playing with transparencies and contrasts, of making himself and others excited.

This book in your hands, *Les terres de Girona*, is a good collection of landscapes and urban corners that have linked Jubany with our local region. Fortunately, people from Girona like me have had the opportunity to contemplate in detail his artwork in different occasions in the art gallery El Claustre, a space of reference and prestige in the Catalan art world, whom Jubany has a strong artistic link with.

Jubany shines once again in these pages, demonstrating that we must count him among the own names of important landscape tradition in the region of Girona. And with him our land shines too. Jubany shows us one more time, with his capacity of transmitting humanity in the spaces that he paints, that we are double privileged: for our condition of people from Catalunya and Girona.

Pere Vilà Fulcarà
President of the Diputació de Girona

The artistic creation has the value of giving us a different and unique vision of the world that surrounds us. The particular view of every single creator gives shades to our environment that often surprise us, and that let us think about that space and our relationship with it.

El Claustre and Jordi Jubany are an illustrative pair in this sense. The relationship between them two was already leading in the celebration of the thirtieth anniversary of the gallery, and now returns stronger than ever thanks to this book and its consequent exhibition, which in this occasion embraces Girona's lands. The way in which Jubany represents the landscapes, playing with the chromatism to make the streets, corners or monuments shine as we would have never imagined, make this book and exhibition a constant rediscovery of our territory.

The Institutions like us must make sure that all this talent shines and has its own path. From Girona's City Hall we are making a strong commitment with culture in a double way: firstly, boosting the culture as a tool for personal growth, to make a more formed, free and mature society; and secondly, transforming it into an economic motor that helps to the city's progress. With all these aims, we have already consolidated several initiatives in the art field. Now we are bound to take another step and offer more tools to artists so that the artistic creation finds it easy to grow and develop.

In accordance with these policies, it is essential that the administrations do not walk alone. For this project to be a success, it is necessary that the private sector strengthens a tissue with the artistic creation and cultural world. All the involved actors must play their own role in the best way they can. That is why I want to make a special mention to the gallery El Claustre, that has always believed in new talent and has provided room for it, as well as public repercussion. It has helped young values to consolidate an artistic path and also a space where to sell their art works.

As said, the pair Claustre-Jubany is illustrative. Not only in the boost of artistic creation in our home town, but also in generating this necessary market for the professionalization of culture. From my position, I wish the maximum success to both of them.

Marta Madrenas Mir
Mayor of Girona

El Claustre is the referential art gallery for a broad public in our local region and all over Catalunya. For thirty years, with an exquisite taste and profound knowledge of the art world, the managers of El Claustre have been able to discover the talent wherever it blunted, with the offering of accurate selections of artists and artworks, always ensuring the connection and dialogue paths between the artist and the eager audience willing to enjoy new proposals.

Jordi Jubany's painting is an exercise of creative sincerity. Jubany is a young artist that, immersing himself in the spirit of the landscapes that inspire him, achieves the balance between the outburst of colour and the architectural linearity of avenues, squares, streets and buildings, preserving in absolute balance the harmony of spaces. A painter that has been formed in the job practice, and that, stepping out of stereotypes, has gained own voice in the field of art creation.

It is a pleasure for me to be able to prologue a book that is the collection of Jubany's recent work because his paintings seduced me from the very first moment I discovered them, from the first careful observation. And it is an extra pleasure that the book I prologue is *Terres de Girona*, a collection of lovely and shocking colourist images of our country, presented with the strength and kindness that Jubany knows how to transmit us.

Savouring these paintings, I dare to highlight that Jubany presents a rich and complex masterpiece, with the precise fanfare so that it becomes both placid and entertaining. An overwhelming combination, in which recognising the spaces and sceneries that are recreated leads to an immediate complicity with the painter.

Congratulations for this magnificent pictorial proposal which I hope that everyone enjoys with the same intensity as me.

Marta Felip Torres
Mayor of Figueres

First of all, I would like to congratulate the Mascort family for their job spreading art, potentiating emerging artists and consolidating the consecrated ones. Thus, whenever they have asked me to, it has been a pleasure contributing with a grain of sand to support the labor of Galeria El Claustre.

Evidently, the following congratulation is for the artist, Jordi Jubany, who both Miquel and Marià Mascort are fervent admirers of.

As a “providential meeting” we could define the day when Marià Mascort and Jordi Jubany intercrossed their life paths. From this moment on, a continued relationship started between the artist and Galeria El Claustre, which is materialized today in the second monographic publication devoted to his artwork.

Jordi Jubany debuted professionally in Galeria El Claustre of Girona more than one decade ago. The exhibition coincided with the 30 years of existence of the gallery, and was accompanied by a complete catalogue. More than interesting are the thoughts of M. Mascort in relation to their philosophy towards sponsorship: “One of the compromises of an art gallery is incorporating new painters and sculptors, who can either be already known figures or others who have support because they have enough quality to exhibit their work in public and in turn enter the exhibitions circuit [...].” And he continues saying that “The first glance at Jordi Jubany’s work was dazzling... the paintings were treated with an offbeat personality and it showed us that we were in front of a distinguished figure in the painting world [...] as an artist who knows how to transmit his inspiration to the viewer and who has the power to move when contemplating the beauty of his work...”

Indeed, when one comes close to his work, it is obvious that the executor is a restless character, who loves nature and art, is a traveler and, above all, lively; with liveliness that keeps growing as he matures. If we know some of the canvasses of the earliest years and we compare them to the ones that appear in the present catalogue, an evolution can be evidenced, not only in the technical and colorist aspect, but also in the formal one, even though the used themes are similar: landscapes and urban nooks. As we had the occasion of seeing in former exhibitions, he is a great enthusiast of Venice, Rome or Florence, Paris, or Saint Petersburg and Moscow, cities with art and shocking architecture that do not leave one still.

Today, the artist proposes us an artistic walk through different regions of Girona: ones by the sea –which have a touristic preference because they maintain their personality-, such as Port-lligat, Calella de Palafrugell or El Port de la Selva; others

respond to mountain natural landscapes; others are part of distinguished architectural places like porticoed squares or the walls around Torroella de Montgrí, and the emblematic nooks of the capital and Alt Empordà cannot be missing.

In the technique and color, the evolution changes of the artist are present. Regarding technique, Jubany has reached a point in which he can establish a game with the viewer thanks to the alternate use of the palette and the paintbrushes; to the studied mixes of pictorial materials and the adequate increase of diluents, he presents light and fluid oils –even with drips- that transport us to the watercolor technique. Shapes, water, architectural volumes, sculptures, are insinuated but perfectly recognizable. All of this done with fast moves that exteriorize the spontaneity and energy that he transmits.

Moreover, he has achieved a great control in the treatment of light and color. So much so that the wide range of delicate colors and the superposition of colors provide us a game of transparencies and contrasts that situate us in that precise moment of the day; also, the canvasses exude the seasoning and meteorology that the artist wants to transmit us.

In this occasion, most of the artworks are treated with a wide graduation of a sane chromatic range: garnets for Pujada del Seminari, for the boats or for the interior of the gothic church, or greens for Vall de Núria or for the fishing boats of the Banyoles Lake. Present, too, are the contrapositions of warm colors like pinks and greens in Camprodon, yellows and oranges vs. grays and blacks in Girona or the combination of whites, gray blues and blacks in different seaside places.

In short, Jubany offers us a series of prints from Girona that will surely captivate all of his followers.

The warmest congratulations to the artist and to Galeria El Claustre!

Inès Padrosa Gorgot
Art Historian

THE SOUL OF PLACES

Painting is done like poetry, ut picture poesis, said the Latin poet Horace, in his poetry art. Then he added that some painting –or poetry- will captivate you more, if you are closer to it, while other may seduce you if you look at it from a little further. Horace considers that there is painting –or poetry- that likes itself in twilight, while other prefers to be seen in daylight because is not afraid of the eloquent acuity of the critics: thus, the former satisfies once –he says- while the latter satisfies even if you look ten times at it.

Girona's lands are fertile in pictorial and literary representations. Writers and painters have set the bright plains of l'Empordà, the rugged rocky areas of Costa Brava and the austere stones of the city of Girona, with the word or with the paintbrushes. The territorial representation ends up spelling a collective imaginary and giving entity to places and people. After reading Joan Maragall's poem about Fageda d'en Jordà or contemplating Santiago Rusiñol's painting of Girona's gardens, or after being challenged by the texts that Mercè Rodoreda wrote about Romanyà de la Selva, we get closer in a different way to these natural sanctuaries, to these urban spaces. This is because painting, as literature, has the capacity of giving spiritual transcendence to landscape. Land pulls. Or as Maria Àngels Anglada said, "landscape draws the eye". And this creative look transfigures the landscape.

Jordi Jubany knows that, prior to him, plenty of good artists like Santiago Rusiñol, Prudenci Bertrana, Mela Muter or Enric Marquès, set the city of Girona, to focus in one place. Jubany knows the pictorial references of a Girona that has loved the palette of many painters, that has permitted the caress of their paintbrushes and that, in return, has conceded masterpieces. We all keep some in our retina. The essence and soul of the place is eternized. Also, every hour of the day and every corner of the city has revealed its secret to Jordi Jubany. And he has been able to recognize it, and has kept the instant and the soul of it. Of Girona and of other places.

Only if one carefully and in love observes reality, the world that surrounds us, it is possible to create paintings like Jubany's. The selection of themes and particular framing of Jordi Jubany shuns the conventions. I mean that in his paintings of Girona, for instance, he only lets us see a part of Sant Martí's church, or exposes Pont de Pedra alone, without the pointing bit of Sant Feliu or the Cathedral's bell tower. Jordi Jubany's eye cuts here and there, to then construct the landscape, slowly and as he wants.

Besides, there is the technique, ars, and the talent, ingenium. Jordi Jubany has a personal and secure technique, with plenty of work behind it. He controls the geometric lines of space, the volumetric capacity of the set, the internal colors of places, the essence of landscapes or cities. Certainly, Jordi Jubany's paintings keep captivating us, repeatedly seen in daylight.

Mariàngela Vilallonga
Professor of Girona University and
Member of the Institut d'Estudis Catalans

I often wander around the popular drawing fairs that take place all over the country, and I do it because it is part of my job and, on top of that, I like to do so.

It is a pleasure to be able to enjoy a pure artwork, without artifices or formalities, still with no influences. It is a pleasure to see how, when you talk about a painting that you liked to a young man or a girl, their eyes shine and they show and talk about it, halfway between illusion and fear of seeing their work recognized or not, as if they were waiting for a judgment of the viewer.

However –why not mentioning it- I also wander around this fairs with the secret intention and hope of finding still unknown artists, young and talented, to support them so that they can build their own path in the art world, and that, throughout the years –when they achieve prestige and a renowned name- I can have the intimate satisfaction of knowing that I was not wrong, being able to say “I found him or her.”

This, all of this, happened to me 7 years ago...

I do not remember the exact day or all the details of that meeting, and actually I don't need to. Maybe I do not recall it because some years have gone by, but I believe that on that day, only one thing stayed in my mind, and that was the first time I saw a painting –specifically a watercolor- of Jordi Jubany. What happened the rest of the day got diluted.

Since I was not in Girona, he didn't know me and he was not aware that I was the Director of the art gallery EL CLAUSTRE, and so when I became interested in his work, he showed himself just as he is: transparent, frank, simple. He didn't try to convince me to open the gallery doors for him, he didn't talk about himself, only about his work, and he did it with a few but direct words. And when I asked him why he painted like that, he answered –with no hesitation-: “because I like it”, he couldn't say more with less.

Actually, he did not even try to sell me his watercolor. When I asked him to comment the artwork a little, he –very politely- answered that the work was already done, and that his explanations would not be the ones that would make me like it. Now it was the artwork, and only itself, the one that needed to convince me.

Suddenly I realized that I was not in front of a painter, but of an artist with an enormous potential, and that the only thing that remained was to implement that talent that he had and has.

In that same place, we shake hands, and I invited him to dismantle the stall in the fair, and I told him that I would be waiting for him in the Gallery, with a proposal of an artistic project for his work, and that he needed to trust us.

He did not hesitate at all, and the two of us cleared everything while the painters nearby looked surprised at us, and we both left on our own ways, hoping to see each other very soon. In fact, after a few hours, while I was driving home, I realized that I had a problem, because I didn't even know the name or the location of that painter. I had not asked him, but I was sure that we would see each other soon again. We had shaken hands and I believed that it was sufficient with that. So it was.

Jordi was young, very young, but had it all, an innate gift for arts (one day we will talk about the sculptor Jordi), a good academic formation, and a lot of enthusiasm to start working, and very, very keen on continue learning. We were not disappointed at all. Now that he has a consolidated name, he says that Galeria El Claustre has helped him in this path, and I like to think that it has been likewise, but I even like more the fact that we are requited and honored with his art and his friendship.

I only regret one thing, which is that I never bought that first watercolor that impressed me so much, in fact neither he nor I have been able to recall which one it was. I even ended up thinking that it may have never existed, and that of all those watercolors and oils that I saw that first day, I took a piece of each and I ended up making my own painting. However, if so, I do not mind, because in any case it would always be a JORDI JUBANY.

Marià Mascort Yglesias
Director of Galeria d'Art El Claustre

EL CLAUSTRE S.L.

Fotos: Narcís Carrés

Traduccions a l'anglès: Maria Mascort Aguado

Traduccions al castellà: Fina Parra i Josep Ma Sarret

Disseny i maquetació: Roser Bona, estudi gràfic

Impressió: Gràfiques Alzamora

Dipòsit Legal: DL GI 1440-2016

